

KORKMAK CESARET İSTER!

Goosebumps

ÖLÜLER EVİNE
HOŞ GELDİNİZ

R.L. STINE

X-
LIB
RIS

GOOSEBUMPS

**ÖLÜLER EVİNE
HOŞ GELDİNİZ**

R. L. STINE

Çeviren: Güneş Çıgay

Josh ve ben yeni evimizden nefret etmiştik.

Büyük olmasına büyüktü. Eski evimize kıyasla bir malikâne gibi görünüyordu. Eğimli siyah çatısı ve siyah panjurlarla çerçevenmiş sıra sıra pencere-
releri olan yüksek, kırmızı tuğlalı bir evdi.

Ne kadar da karanlık, diye düşündüm sokaktan evi incelerken. Tüm ev karanlığa gömülmüştü, san-
ki üzerine eğilmiş budaklı yaşlı ağaçların gölgesin-
de saklanıyordu.

Temmuz ayının ortasıydık ama ön bahçeyi ölü
kahverengi yapraklar kaplıyordu. Çakıllı araba yo-
lunda ilerlerken spor ayakkabılarımız üzerlerinde
çıtırdıyordu.

Ölü yaprakların arasında da uzun uzun otlar çıkmıştı. Ön verandanın yanındaki eski çiçek tarhının tamamını gür çalı kümeleri kaplamıştı.

Ne ürkütücü ev, diye düşündüm mutsuzca.

Josh da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Eski eve bakarken ikimiz de yüksek sesle inledik.

Yerel emlak ofisinden gelen dost canlısı bir genç adam olan Bay Dawes, ön yürüyüş yolunun yanında durup arkasını döndü.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu, kırıksık mavi gözleriyle önce Josh’a, sonra bana bakarak.

“Josh ve Amanda taşındığımız için pek memnun değiller,” diye açıkladı babam, gömleğinin eteğini pantolonuna sokuşturarak. Babam biraz kiloluydu ve gömlekleri her zaman pantolonundan çıkardı.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, ön kapıya ilerleyen annem, “Çocuklar için zor,” diye ekledi, Bay Dawes’a gülümseyerek. “Bilirsiniz işte. Tüm arkadaşlarını geride bırakmak. Yeni ve bilinmedik bir yere taşınmak zor.”

Josh başını sallayarak, “Bilinmedik olduğu doğru,” dedi. “Bu ev iğrenç.”

Bay Dawes kıkırdadı. “Eski bir ev olduğu kesin,” dedi ve Josh’un omzunu tıpışladı.

Babam, Bay Dawes’a gülümseyerek, “Sadece bi-

raz tadilata ihtiyacı var Josh,” dedi. “Bir süredir içinde kimse yaşamıyor, o yüzden biraz tamirat gerekecek.”

“Bak ne kadar büyük,” diye ekledi annem, düz siyah saçlarımı düzeltip Josh’a gülümseyerek. “Bir çalışma odası ve belki bir de dinlenme odası için yerimiz olacak. Bu hoşuna giderdi, değil mi Amanda?”

Omuz silktim. Soğuk bir esinti beni ürpertti. Aslında güzel, sıcak bir yaz günüydü. Ama eve yaklaştıkça daha da üşüdüğümü hissediyordum.

Sanırım bunun nedeni uzun ve yaşlı ağaçlardı.

Üzerimde beyaz tenis şortu ve kolsuz mavi bir tişört vardı. Arabada terlemiştim. Oysa şimdi donuyordum. *Belki evde daha sıcak olur,* diye düşündüm.

Bay Dawes ön verandaya çıkarken, “Kaç yaşındalar?” diye sordu anneme.

“Amanda on iki yaşında,” diye yanıtladı annem. “Josh da geçen ay on bir yaşına girdi.”

“Birbirlerine çok benziyorlar,” dedi Bay Dawes.

Bunun bir iltifat olup olmadığına karar veremedim. Sanırım doğrudu. Josh ve ben ikimiz de uzun ve zayıftık; babamınki gibi kıvrıkcık kahverengi saçlarımız ve koyu kahverengi gözlerimiz vardı. Herkes “ciddi” yüzlerimiz olduğunu söylerdi.

“Gerçekten eve gitmek istiyorum,” dedi Josh, çatlak sesle. “Burayı hiç sevmedim.”

Kardeşim dünyanın en sabırsız çocuğuydu. Ve bir konuda karar verdiğinde de fikri değişmezdi. Biraz şımarıktı. En azından ben öyle düşünüyordum. Ne zaman bir şey hakkında yaygara koparsa, genellikle istediğini elde ederdi.

Birbirimize benzer görünüyor olabilirdik ama aslında o kadar da benzemiyorduk. Ben Josh’tan çok daha sabırlıyım. Çok daha mantıklıyım. Büyük olasılıkla daha büyük olduğum ve bir kız olduğum içindi.

Josh babamın elini tutmuş ve onu arabaya doğru çekmeye çalışıyordu. “Hadi gidelim. Hadi baba. Hadi gidelim.”

Josh’un bu sefer istediğini elde edemeyeceğini biliyordum. Bu eve taşınıyorduk. Buna hiç şüphe yoktu. Ne de olsa ev tamamen bedavaydı.

Babamın hiç tanımadığımız büyük amcası ölmüş ve vasiyetinde evi babama bırakmıştı.

Avukattan mektubu aldığı anda babamın yüzünde oluşan ifadeyi hiç unutmayacağım. Yüksek sesle bir çığlık atmış ve oturma odasında dans etmeye başlamıştı. Josh ve ben onun aklını kaçırdığını falan sanmıştık.

“Büyük amcam Charles vasiyetinde bize bir ev bırakmış,” diye açıklamıştı babam mektubu tekrar tekrar okuyarak. “Dark Falls adında bir kasabada.”

“Ha?” diye bağırmiştık Josh’la. “Dark Falls nerede ki?”

Babam omuz silkmişti.

“Charles amcanı hatırlamıyorum,” demişti anem, mektubu omzunun üzerinden okumak için babamın arkasına geçerek.

“Ben de hatırlamıyorum,” diye itiraf etmişti babam. “Ama harika bir adam olmalı! Vay canına! Burası inanılmaz bir eve benziyor!” Annemin ellerini tutmuş ve onunla birlikte oturma odasında mutlu bir şekilde dans etmeye başlamıştı.

Babam kesinlikle heyecanlıydı. Sıkıcı ofis işinden ayrılmak ve tüm zamanını yazarlık kariyerine ayırmak için bahane arıyordu. Tamamen bedava olan bu ev tam da ihtiyaç duyduğu bahaneydi.

Ve şimdi, bir hafta sonra, evimizden arabayla dört saat uzaklıktaki Dark Falls’taki yeni evimizi ilk kez görüyorduk. Daha içeri bile girmemiştik ve Josh babamı arabaya geri sürüklemeye çalışıyordu.

“Josh, beni çekmeyi bırak,” diye sabırsızca terslendi babam, elini Josh’un elinden çekmeye çalışıyordu.

Babam çaresizce Bay Dawes'a baktı. Josh'un davranışlarından utandığını görebiliyordum. Belki yardım edebilirim diye düşündüm.

"Bırak Josh," dedim sessizce, onu omzundan tutarak. "Dark Falls'a bir şans vereceğimize söz vermiştik, hatırladın mı?"

"Ben zaten bir şans verdim," diye sızlandı Josh, babamın elini bırakmadan. "Bu ev eski ve çirkin ve ondan nefret ediyorum."

"Daha içeri bile girmedin," dedi babam öfkeyle.

"Evet, hadi içeri girelim," diye ısrar etti Bay Dawes, gözlerini Josh'a dikerek.

"Ben dışarıda kalacağım," diye inatlaştı Josh.

Bazen aşırı derecede inatçı olabiliyordu. Bu karanlık ve eski eve bakarken ben de kendimi Josh kadar mutsuz hissediyordum.

Ama asla Josh gibi davranmazdım.

"Josh, kendi odanı seçmek istemiyor musun?" diye sordu annem.

"Hayır," diye homurdandı Josh.

İkimiz de başımızı kaldırıp ikinci kata baktık. Yukarıda yan yana iki büyük cumba vardı. Bize bakan iki karanlık göz gibi görünüyorlardı.

Bay Dawes babama, "Şimdiki evinizde ne kadar zamandır yaşıyorsunuz?" diye sordu.

Babam bir an düşünmek zorunda kaldı. “Yaklaşık on dört yıldır,” diye yanıt verdi. “Çocuklar hayatları boyunca orada yaşadılar.”

“Taşınmak her zaman zordur,” dedi Bay Dawes anlayışla ve bakışlarını bana çevirdi. “Biliyor musun Amanda, ben de Dark Falls’a birkaç ay önce taşındım. İlk başta sizin gibi pek sevmemiştim. Ama şimdi başka bir yerde yaşamak istemiyorum.” Bana göz kırptı. Gülümsediğinde çenesinde sevimli bir gamze belirliyordu. “Hadi içeri girelim. Gerçekten çok güzel. Şaşıracaksınız.”

Josh hariç hepimiz Bay Dawes’ı takip ettik. “Bu sokakta başka çocuklar da var mı?” diye sordu Josh. Bunu bir sorudan çok bir meydan okuma gibi söylemişti.

Bay Dawes başını sallayıp onayladı. “Okul sadece iki sokak ötede,” dedi ve sokağın yukarısını işaret etti.

“Gördün mü?” Annem hemen araya girdi. “Okula kısa bir yürüyüş uzaklığında. Artık her sabah uzun otobüs yolculuklarına gerek yok.”

“Otobüsü *seviyordum*,” diye ısrar etti Josh.

Kararını vermişti. İkimiz de bu taşınma konusunda açık fikirli olacağımıza söz vermiş olmamıza rağmen anneleri rahat bırakmayacaktı.

BURAYA TAŞINMAK YÜREK İSTER!

Josh ve Amanda mahalledeki en eski ve en tuhaf eve yeni taşındılar.
Hatta yeni evleri perili bile olabilir.
Ama anne babaları onlara inanmıyor.
Alışsınız, diyorlar. *Dışarı çıkın ve yeni arkadaşlar edinin.*
Josh ve Amanda da öyle yapıyor. Ama bu ürkütücü yeni arkadaşlar
anne ve babalarının düşündüğü gibi çıkmıyor.
Çünkü onlar *SONSUZA DEK* arkadaş olmak istiyorlar...

Serinin diğer kitabı

“Burası bir zamanlar normal bir kasabaydı. Ve biz de normal insanlardık. Çoğumuz kasabanın dışındaki plastik fabrikasında çalışıyorduk. Sonra bir kaza oldu. Fabrikadan bir şey sızdı. Sarı bir gaz. Kasabanın üzerini kapladı. O kadar hızlıydı ki anlayamadık, fark edemedik.
Çok geç kalınmıştı ve Dark Falls artık normal bir kasaba olmaktan çıkmıştı.”

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

ISBN 978-625-6534-74-2

Sertifika no: 4499

9 786256 534742

